

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envían es números á domicili, tant á
 dins Ciutat com á ses Viles, pagant per
 adelantat á s'Administració (Cadena de Cort
 n.º 11), 1 pesseta á conta de 16 números.

CERTÁMEN DE L' IGNORANCIA PER 1882.

Composicions presentades darrerament:

Núm. 4.—*Mòstra de Diccionari mallorquí.*—

Lema:

Perque el dimònte que és el di-
 mònte no es capàs d'esvalir tota
 aquesta talèra, que n'hi ha més que
 herbey, y n'hi neixen á tortollons y
 sempre hi ha camp per correr, que
 no acabariam es que blar may.

(Rondaya de Rondajes.)

¡MÚSICA!

I.

Jò no sé si cap de vòltros ha anat
 qualche vegada en es Teatro y si s'ha
 estrevengut que fèssen una comèdia que
 figura uns exámens d' una escola.

¡Música! ¡música! exclama es mèstre
 per augegá amb so sò d'un *organillo* sa
 vèu des séus deixebles cada pich que
 diuen una garrafalada.

No hey puch fè de manco, però re-
 còrd aquella comèdia cada vegada que
 sent música, pensant per mí mateix:

¡Quin desbarat deu corre p' el mon?

Si axò fos vè creys que l' mon seria
 una xàvega de garrafalades.

Desde sa llimosna desvergonida que
 un atlòt més sá qu' un gra d' ay demana
 desde es carré tocant un guitarró, fins á
 ses fèstes nacionals més significades,
 per tot trobau un *chum-chum* que vos
 enmalalteix es cuch de s' oreya.

Y no parl ara de ses prédiques que
 puga fé una dòna endressada à n' es seu
 marit jugadò; ni de ses reflexions que
 fá un pare à un fiy qu' ha prèns mal
 jaent; ni d' es fraret coremé que vòl
 corretgi vicis y males costums... axò
 son *músiques celestials* de que no's
 tracta.

Fa ben pochs anys qu' es dia de la Pu-
 ríssima, quant sa gent sortia de l' ofici
 de La Seu, ben mudada com convé per
 aná à la casa del Señor, s' en anava cap
 en es Born, y allà es veyan es jovensans
 y ses atlòtes amb sa cara neta y es cul

des cantarano demunt ses espalles. En
 s'estiu, de vuyt à deu de sa vetlada,
 hey anavan també à prenderhi la fresca,
 quant sortian de ses Coranthores, amb
 s'avinantesa de qu' axò no era més que
 es diumenges y qualche fèsta gròssa:
 dies apropiats perqu' eran de descans y
 d'anà mudats, y hores convenientes ja
 que rès hey ha tan agradable com pren-
 dre es sòl en s' ivèrn y la fresca en
 s'estiu.

Sa malfanería y ses ganes d' endoyá,
 carregant ses culpes à s' *higiene* mos
 dugueren en es Born més sovint de lo
 que convenia en perjudici de sa robeta
 bona, y establint à la fi sa *Mòda* d' es
 dijòus.

El Bòn-Jesús goytá p' es forat de sa
 lluna, va veure es Born plè de gent
 malfanera, y avergonit de sa seua imat-
 ge, cridá com aquell mèstre d' escola:

—¡Música! Sicilia, ¡música!

Santa Sicilia agafá s' arch d' es con-
 trabaix... y en es Born hey fèren un ca-
 dafal.

II.

—¿Anit deuen aná en es Born?

—¡Ah, no, fiyeta! Nòltros no hey
 anam més qu' es diumenges. ¡Bòn jor-
 nal goñaríam!

—Bé, però com ara hey ha música es
 dijòus, y ses atlòtes son joves....

—Maldament.

—¿Y que ja 'u acabat sa vánava?

—S' estiu es malfané y *fòris*. Es de-
 matins entre arreglá sa casa y arreglar-
 mos à nòltros ja l' hem volada. Tòlduna
 d' havè dinat na Lletrudis ha de fé dues
 hores de *siesta* ó no es bona à rès, y à
 na *Conchita* no li permet qu' agaf es
 ganxet, perque, en aquella hora!... la
 deix lletgi un poch, fins que s' altra
 s' axéca... llavò fan un parey d' es-
 trelles....

—Bé, però, es vespre...

—Es vespre anam à prendre la fresca.
 No es còsa d' está tancades tot lo sant
 dia, ni's bò per sa salut.

—¿Ydò perque no van en es Born?

—A elles els agrada més sa Murada.

—¿A sa Murada?

—Si, fiyeta. Axí com anam per aquí

dins, mos asseym devant es Miradó, y
 reym un poch amb n' Arturo y En
 Còsme.

—Mira, no hey havia acodit.

—Y hey ha bastanta gent axí mateix.
 Saps que s' hi está de bé.

—Ja 'u crech.

—¡S' estiu que no 'm venguen en Born!

—Ydò, mira, podria essè que qualche
 vespre mos hi vessem.

—Vinahi anit.

—Anit no, perqu' estich compromesa.
 Demá vendré à cercarvós.

Sa virtut no es esplotable, però es
 vicis....

Santa Sicilia amollá l' any passat
 s' arquet d' es seu contrabaix y caygué
 demunt es *Parque* convertit amb em-
 pressari de cafeti.

III.

Jò sempre he estat des parè d' aquella
 senhora.

S' *Estiu* que no 'm venguen amb Born.
 Però hey ha altres mal fenés que no son
 d' aqueix parè.

Jò los respect es gust, però no els ho
 alab.

Si no hey hagués més gust qu' es
 méu ja hey estirian amples en es Born
 es més d' Agost.

Aquexes reflexions feya jò dimars
 passat quant m' en anava à jaure.

—¡Música! ¿quin desbarat deu corre
 p' el mon?

Vatx obrí es balcó, y ses oreyes
 no 'm havian enganat. Se sentia una
 música.

Encara qu' aquella hora no fos sa
 d' ordenansa vatx creure si seria una se-
 renata.

—Deu havè vengut Governadó nou,
 (vatx dí;) y me vatx ajonoyá devant es
 quadret que tench en es capsal d' es llit,
 que representa la Anunciació à Nòstra
 Señora, per resá ses méues devocions.
 No bé els havia acabades vatx sentí
 que 'm pegaren dos toquets demunt s' es-
 patla esquerra.

Era l' Angel de la Guarda.

—Bònanit tenga.

—¿No sents música? Es en es Born.

—¡En es Born! ¡En dimars!
—Santa Sicília mos ha encarregat que vos demanàssem si voleu essè músich.

—¡Jò músich! En sis aïns de revolució no vaitx essè capàs d'entoná s'Himne de Riego.

—Axò no fa cas. ¿Vòls essè músich?

—Mayam explicauvós, Angel méu.

—¡Vaja pesat! escolta. Un temps era aquell que sa música sortia p'es carrés y plasses aconseyant s'alegria; per axò duya devant, devant, aquells *chinescos* que tu encara has conegut, carregats de campanilles y de cascavells, instruments qu'inventá sa Locura.

Avuy que sa locura d'ets hòmos tòca tots ets instruments del buf, ja no hey ha *chinescos*, y hem arribat a punt de que faltan músichs.....

Aquexes paraules dites per un Angel, y es cuadro que tenia devant me recordaren es mistèri de l'Encarnació y vaitx respondre:

—Qu'es fassa Señó sa vòstra voluntat.

—Plens estau de músiques, (repeti l'Angel y prengué sa volada.)

N. B. Avuy, dissapte, he comensat sa segona lliçó de violí.

—¡Pòbres veynats!

AYGORDENT.

¡SEMPRE, SEMPRE!

Los que sentiú la tristesa,
Los qu'estimareu un jorn,
Los que ploran en deliri
Desenganats del amor:
Veniu, sentireu mon arpa;
Veniu, abraçaume tots
Y escoltau aquesta història
L'història de mon amor.

Fòrt el còr me batejava
Quant la vaitx veure aquell jorn.
Ella 'm mirava y sonreya
Y jò em sentia ditxós.
Un vespre la somiava
Tot alegre, tot amor,
Y un altre vespre li deya
Jò no recòrd ja quins mots,
En el sèn costat estava
Etxarovit còm un poll
Y jò li deya «estimada»
Y ella me deya «agradós»;
Y li contava cosetes,
Y sempre que deya *amor*
Ficsant al Cèl les mirades
¡Ay! suspiravem tots dos.
Y mon arpa aquí suspira:
—¡Ay, si tornás aquell jorn!
¡Qui pogués tornarla a veure
Tota encesa, tota amor!

Un dia les mans estretes
Mos despediam tots dos.
¡Sempre, sempre! varem dirnos,
¡Sempre, sempre! estiniarmós.

Y dues llágrimes brillan,
Dues llágrimes d'amor.
¡Adeu! ¡adeu! fins que tornis
A mon pòble un altre jorn.
¡Adeu! ¡adeu! estimada,
Préga al Cèl perque prest torn.....

Avuy que está de tornada
No's sent alegre mon còr
Per mí es triste la ciutat
Pues tench d'ella molts recòrds.
Ma estimada, no l'he vista;
Ni la vuy veure tampòch.
Ella estima un altre jove,
Un altre jove la vòl.
¡Sempre, sempre! varem dirnos.

Perdonaume si aquí plòr.

SILENCIO.

SA TERTULIA DE SON REL.

III.

—Atlòtes, si hem de resá feys via, perque ja son les sèt, y Don Jaume no perd ses manades p'es rostoy: té ses vintiquatre hores des dia distribuïdes y à sa mitja será aquí.

—Ydò, tia, en volé.

—Per lo señal.....

—Tia Coloma, ¿Don Jaume, que també resá?

—Ara el sent que vé, digaley tú.

—Jò, no senhora, se riuria de mí.

—Que pensa vostè, Don Jaume, que em preguntava ara na Catalineta?

—Jò si resava, ¿eh?

—Jesús, vostè tot heu sab.

—No som tant dolent còm pensa, y per lo mateix dech havè de resá. Regoneguda s'etsistència de Deu Creadó, es precis rendirli culto; aquest ha d'essè prescrit per sa religió; s'única religió que m'enseña un culto racional es sa catòlica; sa catòlica m'enseña à resá, y rés perque s'homo ha d'essè consequent y, sian qualsevòls sian ses séues ocupacions, no está libre de ses prácticas religioses: es temps ben empleat basta per tot. ¿Está satisfeta?

—Sí, señó; molt. Ara l'estim més.

—Bòno, Don Jaume, na Miquèla desitja sèbre es sèu parè sobre s'enseñansa de ses atlòtes riques.

—Dona Coloma, es significat de sa paraula *riques* es molt elástich y enganadó. Un exempleti.

Suposem que vostè es una jove de vintidos aïns; que n'ha passats quinze à n'es col·lègi, instruhintse en tot lo que se diu una *educació esmerada*. Tòca piano, canta, balla, dibuxa, fa versos, parla frances y broda à les mil maravelles. Té criades, cotxo, bona taula, palco en es teatro, vestits y tot lo que vulga, perque deu mil duros de renda, còm vostés ténen, ben administrats, à una casa, bas-

tan per molta còsa. És séus pares, es mitx de s'abundancia y gran satisfacció de tení una fya que du en revòlt tots es centros de s'aristocracia, may han pensat, (y son molts es qui no hey pensan) que tenen cinch infants, tres mascles y dues famelles, que tractarán de casarsè, qu'es deu mil duros se farán tròssos y es tests quedarán petits.

Vostè s'enamora de mí que tench una renda de dos mil duros, som una persona decent, es séus pares vénen à bé que mos casem y fins y tot li entregan sa lletgitima que se redueix à mil duros de renda, tayada redona. Ja veu que fins aquí tot mos va vent en popa.

Ara, per conservació y millors, y contribucions que n'el dia fitblan, hem de sangrà es mil duros de vostè. No farem llarch si los reduhim à sètcents. Amb aquesta renda carrech s'obligació de mantení cotxo, y cuyné, y criats, y criades, etc. Nòti bé qu'aquest *etcetera* du sa còsa més llarga qu'es *cometa* de aquest estiu passat.

Còm s'*educació esmerada* del dia prescindeix de s'economía domèstica teòrica y práctica; es tayá y cosí perteneix à n'es sastres y modistes; s'apadassá à sa gent pòbre; sa nòstra casa s'haurá de governá p'es cuyné y sa rebostera, es sastre y sa cosidora, persones que suposarèm molt honrades; però que no son ses més à propòsit per aumentá sa nòstra renda.

¿Ahont creu vostè que serán, en vení ses fèstes de Nadal, es séus sètcents duros y es dos mil qu'estavan sense sangrà?

—Molt enfòra, Don Jaume. Si vostè no ha prèns fiat, serán molts es qui l'extirarán per darrera. Però, ¿y vostè?

—Cuydaré de s'hazienda, no pagaré contes que no sian lletgits, m'axecaré demati, vigilaré, faré qualque passada p'es rebost per veure si l'amo m'ha duyt ses figues flòrs y es cuyné les fa tastá à sa dona y à n'es séus infants, mentres sa senhora dòrm fins à les onze, rèb visites, consulta *La Moda elegante*, dona vetllades recreatives, y.....

—Vostè me confon, Don Jaume.

—Lo que fa sa mèua dona que no es pròpi d'una *educació esmerada*. Si fés lo contrari, dirian qu'es una miserable.

—Ès veritat.

—Ydò, girem fuya. Suposem qu'es sèu pare es un mercadé ó comerciant d'aquests que tant vòlen omplí sa caxa que l'esfondran, ó un empleat de rango y qu'es dòt de vostè se redueix després à un parament de *boda* molt rich, que m'aumenta més es gasto, perque segons s'atlòt ses juguetes. ¿D'ahont han de sortí ses misses? ¿Será bastant rica sa mèua dona per sostení tots es gastos que sa sèua posició social m'impòsa?

—Vostè pondera, Don Jaume.

—Dona Miquèla, sa qüestió es de números y aquests sempre parlan fòrt y clá. Si sa moral m'ho permetés, li cita-

ria nòms y persones que n'hi darian bona clarici des resultat de s'educació *esmerada* que rèben moltes señoretetes. Li presentaria cuadros més trists qu'es que etsaminarèm tractant des matrimoni de atlòtes pòbres amb pretensions de riques.

—Una bona cristiana sab acomodar-se à ses necessitats de sa familia.

—Es ben cert; però no es òr tot lo que lluhu y son ben contades ses qui merescuen un títol que les ensenya à dexá ses vanidats per cumpli devers que no conexan. Sa dòna puja s'escala des boato y s'acomoda en es *lujo* amb molta facilitat; antes que baxarla s'òl preferí tirar-se de cap en es precipici. Una senhora que va neixe dins ses comoditats; que s'atmósfera pestilencial des passeïtxs, teatros y tertulies, va secá sa flòr des seu candor antes d'obrirse; que no ha respirat ses delícies de sa religió, perque no basta aná à sa missa de les dotze y à visitá ses Coranthiores antes d'aná en es Teatro, per ensaborí ses dulsures de sa vida cristiana; que se casá per càlculo, creu vostè qu'es dia que sobrevenga un contratemps, estarà dispòsta à posarse un cañom per dirigí una hugada, agraná sa casa, cuyná y apadassá sa ròba, feynes que may ha vistes fé, ni sab còm se fan? Vamos, no remenem aquest aygo perque despediría mas-sa oló: está corrompuda.

Sa dòna es s'ánima de sa familia y, sia qualsevòl sia sa séua fortuna, ha de sèbre dirigí sa casa, estendre sa séua acció à n'es pormenors més insignificants de s'economía domèstica: per rica y nòble que sia, no queda rebaxada si entre dins es planxadó y prácticament demòstra à sa criada que sab planxá milló qu'ella sense cremá sa ròba ni gastá carbó demés. ¡Sab que n'hi ha de cases que vénen à ménos y multiplicarian, si sa senhora sabés governá es timó!

—¿Y que faria vostè si se casás y tengués infants?

—Dona Miquèla, demá vespre ley podré di, anit ja's tart y hora de retirar-mè. Bona nit tengan.

MESTRE PEP.

DEFENSA DE SES DONES.

Si un hòmo-examinás bé
Ses còses que no té bones
Veuria es gran jep que té
Més gròs que no es de ses dònas.

Ell d'essè señó té gana,
Gasta fraich, taròt,... quant més
Sa dòna vesteix d'endiana
Diumenge y dies fanés.

També n'empra de farina
Fentli sa barba es barbè.
No sempre moñera té
Sa dòna quant se pentina.

Tant de criticá ses *polles*
Si brodan ò fan ganxet
Mentres s'hòmo juga à bolles
Tant si fa caló còm fret.

Y allá malgasta es salari
Qu'es dever seu estalviá,
Si es casat té buyd s'arnari
Y ets infants sense menjá.

Y no es rès axò, Deu meu,
Llavò vé tot enfadat
Després qu'ha perdut lo seu
S'entrega desesperat.

Y perque dá mal humó
Heu té que pagá sa dòna
Si gòsa contrariarló
Llavò sa patlissa es bona.

¡Pòbre dòna! Lo que passa.
M'escarruf de pensarli.
Després que trebaya massa
Maltracto havé de sufrí.

¡Hòmo! Mira't es gep téu
Sense criticá ningú
Qu'es molt més gròs, Bartoméu,
Que no es que sa dòna dú.

UNA FLORETA.

TÍTERES.

S'empresa ó sa tripulació des vapor *Maria* ó qualcun d'es qui'l governan, degué aná à veure diumenge passat à sa Plassa de Tòros à Madama *Spelsterini* y dames comparses titereros que la acompanyan, y en vá quedá tant content y satisfet de sa funció que volgué que tots es mallorquins aprenguessen de fé títeres.

¡Que hermós, devia pensá, que sería es Mòll, y es vapor, y es seu fondeadero convertits amb una Plassa de Tòros, y que hey hagués desde sa barca à la riba una maroma ó pas estret per fé equilibris, y veure tots es passatjés que s'embarcarán es dimars decapvespre convertits en *Mosius* y *Madames Spelsterinis*!

Perque sa funció se celebrás per si mateixa y sense més música que es fagot de sa xemenèya de sa caldera de sa máquina, romangué colocada una pòst ó sòla antiga, corcada, véya, lletja, prima, estreta y adobada que tenia es barco de fòch; y s'aficionat ó aficionats à riursè des mal d'ets altres xalavan quant veyan vimetjá sa sòla y passarné per demunt tremolosos es passatjés y ses señores, amb tanta alèrta còm si haguéssan passats per demunt una maroma.

Era vertaderament un gust, veure caminá, per demunt ella *pollos* y *pollas*,

jays y jayes, seños y señores, tots *espelsterinats* fenthi títeres.

Més aquest gust se mudá en disgust. A lo milló y quant es gimnastes eran una trentena, sa sòla cruix, gamega, canta un *adlibitum* se xapa de mitx à mitx, y es nòus titereros se pòsan à fé aygo; ó milló diré, sense está en pèl s'espel-tiraren dins la má.

Llavò comensaren ses títeres de bon deveres. Cuques-veles y salts mortals, palomides y capficons, manolades y cosses y aferrades y estirades de còll al mitx d'una música de crits, ays, lamentos y jamechs de desesperats.

Es pòbres passatjés que per pò de Sant Cristòfol no havian comensat sa temporada d'es bañs, vulgas no vulgas hagueren de prendre es primé de tots, sense pagá s'abono.

Es pòbres passatjés qu'es derrés pen-saments que tenian en rentarsè es pèus se veren obligats à rentarsè sa cara y tot y à prendre gratis una *duxa* per tot el còs, que los haurá espavilats es sentits per tota la vida.

Es pòbres passatjés, no tengueran cap xèrxa de seda que los salvás de caure dins aquella plassa de tòros de nòva casta, y si hé es veritat que no hey trobaren cap hòu de *baña-dura* y faresta, hey trobaren faresta *bañadura* y en sortiren tots ben plens de *bañades*.

Figurauvós, ignorants lectors, qui'n quadro més trist. Dònes que s'aferran en sos polissons: señoretetes trasformades en pops; capellans convertits en sipis. Elevites que semblavan gañes y allòts garruts trasmudats en saupes de capes y capells, segons deyan males ilengos.

Gracias à Déu que no hey va havé cap desgracia més que còps y sustos, que no sabem encara quina coua durán.

Aquestes planxes ó sòles haurian de tení barandilles còm ses des pòrchs y serian més segures més fòrtes y més còmodes p'es passatjés; però còm à bordo ténen més consideracions à n'ets animals de la sèrra que à ses personas, no sé si lograrém que ni pòsin.

En pròva de lo derré qu'he dit escoltau aquest cuento sutehit à bordo d'un vapor, no fa molts anys. Jò'n vaitx essé un des molts de testimonis.

Fa uns quants anys qu'un amich nòstro prengué passatje per Barcelona en es vapor Mallorquí y còm era pòbre s'assentá en cubèrta.

Es capitá que no tenia molta educació (encara no era el señó Medinas) no volia que pujás à popa y còm es vapor anava carregat de porchs que no n'hi cabian pús, se veyà obligat à está al mitx de sa brutó que feyan aquells maretjats animals y esposat à una mossegada des seus claus.

A la fi no poguent agontá pús son malestá y veyent es capitá en tertulia amb varios seños Jutges de la Audiència demunt es castell de popa, hey pujá y li demaná amb molta cortesia que li

tornás es doblés que li havia donat de més. (Llavò es passatge de cubèrta costava quatre duros.)

—¿Que vòls dí, doblés de més? (digué es Capitá.)

—Si señó. Doblés de més; y mólts. ¿Me diga que paga de passatge un pòrch de sis arròves?

—Sis pessetes.

—¿Y vá en cubèrta?

—Y ahont vòls que vaja, tròs de *quoniam*.

—¿Y si fa ses feynes, vostès no los deuen podè empèdi?

—¿Que fas s'ase?

—Y si jò les fés serian capassos de tenirhi que dí.

—Y còm ets tan pòrch.

—Te rahó—pòrch som; y heu vuy essè per ara. Jò som un pòrch que pés sis arròves, no arriban bé. Si vòl que estiga al costat d'es méus jermans me torn catorze pessetes que s' Empresa m'ha cobrades demés.

—¿Qu'has tornat lòco?

—¿Jò lòco? Vostè, si al cas. Y sino, aquests señós magistrats escollarán y farán justicia.

Contá llavònses qu'es capitá no'l dexava pujá à popa y qu'amb axò fundava ses séues reclamacions; y aquells bònss señós féren sentència quantre es capitá y à favor des nòstro amich; fèt molt aplaudit per tots es passatgés que féren mansballetes tan fòrtes que despertaren tots ets ècos de sa *Dragonera*.

Ses Empreses d'avuy en dia han progressat y millorat ses condicions d'es viatjes, però encara los queda molt que fé per cumplí bé.

PEP D' AUBENA.

CONSEYS.

Hòmo, si vòls está bé
Y viure amb tranquilidat,
No te pòsis amb papé,
Qu'hey fòndrás lo qu'has suat.

Si heu fas per guañar un sòu
Pòt sè heu lògris algun dia;
Però, si'n comprás un òu,
No'n menjarás derrerria.

Menestral qui dexa s'eyna
Per comprá y vendre *valors*,
Cada hòra que pèrd de feyna
Li es de dañs y de dolors.

No compris may al empeno
Qu'es jòch que vòl art y trassa;
De millons avuy ets dueño,
Demá tens... papé d'estrassa.

Llavò fan sa cara trista,
Tothòm coneix qu'han perdut:
Jò'n veix qualeun de bolsista
Qu'apar cègo, sord y mut.

Un guany que pòch ha costat
No deixa sa boca dolsa,
Rét més un sòu ben suat
Que cent duros de la bolsa.

¡Ay! llavò vé un cabèrmòni...
Fé feyna, fé feyna arrent!
Fuitx de Cort còm del Dimòni!
Fuitx, còm ell fuitx de la creu.

MADÒ TONINA.

XEREMIADES.

Madama Spelterini va donà diumenge passat una funció à sa Plassa de Tòros. Nòstros no hey anarem però per lo que mos han contat va essé més de admirá que ses que solem veure devegades d'aquesta casta.

Avuy decapvespre diuen qu'en donará un altre de milló. De segú que sa Plassa estarà plena de gent perque fa còses que parexen impossibles.

Mos fé riure un pagés que deya que sòls comprenia que pogués fé lo que fá, tenguent pacte amb el Dimòni. Lo que té es un cap ben segú, una sanch freda envidiable y una serenidat à tota pròva que fá que mir sa còrda ahont trabaya còm si estigués un pam alta de sa terra en lloch de cent y tants à que moltes vegades está d'altaria.

Recomanam à n'es qui no l'han vista que vajan à veurerla que no los sabrà greu.

¡Ay si *El Balear* sabés tant de francés còm de castellá! Podria fé uns CÁLAMOS CURRENTES.

Li recomanam ses sigüents traduccions qu'hem lletgides aquests dies:

En Farbach, músich aleman que viu à París, va escriure una polka titulada *La dame de cœur*, que'n bòn mallorquí vòl dí es cavall ó s'onze de copes. Però sa música des Retgiment qu'ha adelantat molt en sòlfa, va creure qu'axò volia dí *La dama de corazon*, y axí heu anunciat dissapte passat.

Un *folletista* de Madrit va veure à una novèl-la que traduhia que s'escena passava dins un *cul de sac* que vòl dí carreró que no passa y en castellá *callejon sin salida*, y mi hombre traduhí: *Como esta escena tenia lugar en el fondo de un saco*.

Un altre que lletgia *Mon equipage* que vòl dí es méu cotxo, traduhia y deya: *Señora, vaya V. en mi equipaje que lo tengo abajo*.

¡Ell deu essé vè!

Lo diari ho pòrta y cantan papés y menten barbes.

S'Isleño y *El Balear* mos han dit que sa BIBLIOTECA BALEAR (de sa qu'es va repartí es primé tom l'any 1878, y desde llavò ensá no n'ha repartit altre) ha publicat es segon tom que conté *Obres crítiques y literaries d'En Guíem Forteza*.

Nòstros mos alegam molt de sa noticia y esperam que sa generosidat de Don Pere Jusèp Gelabert el mos fassa coneixe per donarne conta en es número de dissapte qui vé si Deu ho vòl y som vius.

Parlavam fa un any d'*Ensanche* de Palma, y s'Ajuntament hey duya es front pròu calent. Mudaren es Retgidós y es Batle, y s'*Ensanche* quedá mòrt.

Nòstros no enteniam es perque de aquesta mudansa però ara hem tocat amb ses mans que es nòstro Ajuntament en lloch d'axamplá, procura estreñe. Pròva d'axò es lo que passa. Hey ha un carré à Ciutat de molt de trànsit, però de molt perqu'está pròp de plassa. Abans fa quinze dies tenia l^m87 d'amplaria y ara no més ne té l^m79. ¿Axò que deu essé perque à La Sala no hey ha arquitecto? No heu sabem, però si va axí dins poch's anys será còm es carronet de Sant Jaume.

SA DESPEDIDA.

Diumenge vespre, amor mia,
Sa despedida et vaitx da.
Es dilluns no vaitx menjá
Ni talent que no tenia.
Es dimars m'en li prenía
Còm un qu'está à sa cadira
Que l'han d'arcabussetjá.
Es dimecres vaitx campá
Axi còm milló sabia.
Es dijòus vaitx arribá
Que la gent no'm conexía.
Es divèndres à mitx dia,
Quants d'òssos demunt tenia
Los me podian contá.
Es dissapte de plorá
Sa síquia real corria;
Y axí jò de vos voldria
Tenguesseu tanta alegría
Còm à mí me varen dá.

XAROGAS.

ANUNCIS.

Don Bartolomé Matamalas y March, de Santa Maria, no va rèbre es números 156, 157 y 158 de L' IGNORANCIA.

Don Guíem Rebassa, Vicari de Selva, tampòch va rèbre es número 154, encara que foren tots tirats à temps en es corrèu.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—Derrera ses nòs vènen ses agostenques.

SEMBLANSES.—1. En qu'hey ha departaments.

2. En qu'es tòrt.

3. En qu'es pòst.

4. En que té centaja.

QUADRAT.—Arabe-Races-Aclat-Beata-Estam.

PREGUNTES.—1. Quant no més hey ha menjá per dotze.

2. Es tonto.

3. Son semblansa.

CAVILACIÓ.—Vadell.

FUGA.—Mòrta sa cuca mòrt es verí.

ENDEVINAYA.—Un Alcalde.

21 JUÏNY DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.